

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR

číslo: 1/2015 ročník: XXX.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Mikulášské putování
Jak jsme dobývali Blaník
Konec tmy

... a další!

Články ... Vyprávění ... Rozhovory ... Informace ... Zábava ... OS kluby

Milí čtenáři,
i v roce 2015 vás čeká dunění bubny Lokali. Tento ročník je jubilejní, třicátý, ale první číslo vyšlo před mnohem více než třiceti lety, jak můžeme doložit obrázkem titulní stránky z roku 1947.

Co dalšího můžete nalézt v tomto čísle? Napovo bilancování mezi starým a novým rokem. Článek Konec tmy, který pro mne pozoruhodným způsobem připomíná události jednoho listopadu – zde bych chtěl poděkovat panu Kovanicovi za svolení k otištění. Ohlédnutí za Mikulášským putováním, včetně pohádky o čertovi Barnabášovi. Novoroční výšlap oldskautů, vánoční výpravy a mnohé další, včetně několika roverských.

Ještě technická poznámka k jménům: název organizace (Junák – svaz skautů a skautek ČR) se zatím nemění, ale zkrátil se název našeho střediska o závěrečnou desítku, takže nyní je „Středisko J. Rady Praha“. Speciálně zdravím všechny naše čtenáře z Prahy 4!

Tecklis

VESELÉ VELIKONOCE!

PLÁNY

14. 3. POCHOD DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO

28. 3. ČIŠTĚNÍ BOTIČE

24. – 26. 4. OBVODNÍ SETKÁNÍ

8. – 10. 5. BRIGÁDA NA TÁBOŘIŠTI SEDLO

26. – 28. 6. STAVBA TÁBOŘIŠTĚ SEDLO

Oprava z minulého čísla

Vážení čtenáři, velice se vám omlouváme za chybu, která vznikla v článku - 10 KLUBOVEN 309. A TOM STŘELKA. Při přepisování do čistopisu došlo k posunu dat o jednu dekádu u naší 9. klubovny U Hranic. Správný text zní: **9. KLUBOVNA - U HRANIC 11. Sem se nastěhovali naši Lišáci v letech 2006 - 07. Působili zde až do r. 2011, kdy pro malé množství vlčat, po odchodu většiny ke skautům se přestěhovali do....**

Ještě jednou se všem omlouváme a děkujeme za pochopení.

DO NOVÉHO ROKU 2015

Nový rok bývá tradičně příležitostí k ohlédnutí se za uplynulým, příležitost k troše hodnocení a výhledu do dalšího období.

Při pohledu do zpětného zrcátka vidím v roce 2014 spoustu pozitivního – jako skautům všude po republice, i naše řady se výrazně rozrůstají, zejména v mladších kategoriích – mimo to svoji činnost zahájil i roverský kmen, naděje do budoucna. Oddíly i středisko uspořádaly spoustu bezvadně připravených akcí a táborů, za všechny zmíním tradiční Mikulášské putování, na které loni přišlo přes 350 účastníků. Podíleli jsme se také na rozdávání Betlémského světla a dalších obvodních či pražských akcích a díky iniciativě Boba a Berdyho jsme zahájili přípravy postupné rekonstrukce srubu v Sedle.

Rok 2014 bohužel přinesl i několik nepříjemných změn. Kvůli výpovědi novým majitelem jsme po desítkách let opustili klubovnu na Černokostelecké 50, v srdcích nám zbyla jen vzpomínka na indiány na zdi a všechny zde prožité okamžiky. Byli jsme také nuceni ukončit dlouholetou spolupráci se Sokolem Strašnice - naštěstí se obratem podařilo díky vstřícnému přístupu paní ředitelky Polanecké nalézt útočiště v tělocvičně ZŠ Brigádníků.

Nový rok by měl být hlavně příležitostí k pohledu dopředu - na to, co nás čeká. Snad před sebou nemáme žádné zásadní zvraty - přál bych nám všem klidný rok, kdy se budeme moci soustředit na běžnou oddílovou a výchovnou činnost. Čeká nás řešení situace fungování 305. dívčího oddílu a také vstup první generace na Jižním městě do skautského věku, stejně tak i zajištění činnosti pro naše početné smečky a roje. Proto bych nám všem popřál do nového roku dost sil a energie.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem, kteří se na činnosti střediska v minulém roce podíleli – vedení oddílů i členům střediskové rady, redakci Lokali a všem pomocníkům a příznivcům, kteří nám v minulém roce pomáhali. Chtěl bych také poděkovat všem dárcům střediska částek drobných i větších – jmenovitě Zuzaně Jechumtálové, Jiřímu Pechouškovi a Ivaně a Janu Hajičovým, za vytrvalou podporu.

Se stiskem levice

Napoleon

ROVERI NA CESTĚ

OPĚT A STÁLE

TECKLIS

✓ našem středisku po několika letech vznikl roverský kmen, ten tavící kotlík, kde se ze skautů a skautek stávají... No něco se s nimi určitě děje, věřte mi. Důkazem může být již neexistující kmen Exit, jehož někteří členové nyní vedou oddíly skrz středisko, jiní se alespoň stále setkávají, třeba vyrazí koncem ledna na chatu a nebo vytrvale pečují o Lokali.

Zahajovací výprava proběhla v září loňského roku, od té doby jsme se společně vydali na expedici (#Expedice v Lokali 5, 2014) částečně skrz zahraničí, společně oslavili Nový rok (viz toto číslo) a v lednu si vybrali jméno - Medojedi. Stále řešíme různé problémy: jako přijít včas na schůzku, nebo že nikdo neví co je to ten medojed. A také to, že Krabova lenost tolikrát vyhrává nad Krabem. Ale vypadá to, že jsme ochotní a snad i schopní je řešit, takže se pouštíme do druhého půlroku. V tom nás čeká například největší roverská akce v ČR - Obrok, výprava This War of Mine, na které se možná setkáme s jiným kmenem, a rozhodně roverský tábor.

Držte nám palce a uvidíte, že o nás ještě uslyšíte.

NOVOROČNÍ VÝŠLAP PODLE ROKYTKY S 35. KLUBEM OS

1. 1. 2015

Jak velí tradice... již několik desetiletí se naši oldskauti s rodinami a přáteli vydávají na různá místa pražského okolí se zajímavými krajinnými nebo historickými partiemi. Letos to bylo ve směru naučné stezky - z Náměstí OSN ve Vysočanech, podél potoka Rokytky do Hrdlořez. Délka kolem 5ti kilometrů. Napadlo trochu

sněhu, takže krajina navodila zimní atmosféru. Sešlo se nás celkem 13 účastníků a během této vycházky jsme mohli vidět mnohá nám neznámá místa. Okolo potoka je několik zastávek se sportovními zařízeními převážně ze dřeva, kde si mnozí mohli vyzkoušet svou povánoční fyzickou. Potok místy svou vodnatostí připomínal malou říčku. Žijí v něm obvyklé proudní ryby: jelci, plotice, hrouzci, oukleje i docela vzácné rybky - střevele potoční. Za Hloubětínskou tramvajovou smyčkou se cesta vine pod lesnatým úbočím, okolo rybníka, pod technicky zajímavě vypracovaný železniční viadukt a v toku Rokytky se zde vyskytuje v Praze dlouho neviděný vodní hlodavec - nutrie vodní. Je to hlodavec, který je aktivní i v zimě, když hladina nezamrzá a to je již několik let zde skoro pravidlem. Ráda nepohrdne nabízeným soustem rostlinného typu (je to vodní býložravec) a právě zde pod úbočím skautského vrchu Smetanka se s nimi mnozí lidé a hlavně děti těší krmením. Proč říkám vrchu Smetanka skautský? V minulých dobách po obnově Junáka se zde konávaly obvodní kola Svojsíkova závodu, kde se často umísťovaly hlídky 35. střediska na předních místech. Ve zdraví a pohodě jsme všichni došli k cíli a při malém zastavení ještě byl čas na ochutnávku vánočního cukroví doneseného účastníky výšlapu.

ÚČASTNÍCI VÝŠLAPU 1.1.2015

NUTRIE NA ROKYTCE

TŘÍKRÁLOVÝ POZDRAV

POSÍLÁ KENDY A VEVERKA Z VĚTRNÉ PLÁNĚ V DOKSECH - DĚKUJEME ZA POZDRAVY

Jasmín nahokvětý kvetl celý prosinec a na Silvestra byl zasypán sněhem.

Na Nový rok jsem s vámi v duchu pochodovala kolem Rokytky...

V neděli 4. ledna jsme společně vzpomněli na Atriho. Děkuji za zapálené svíčky.

Hodně zdrav na skautské stezce v roce 2015 přeje Kendy a Vevera.

VÁNOČNÍ VÝPRAVA DO TÁBORA

12. - 14. 12. 2014

MYŠKA/SÝKORY

✓ pátek 12.12. jsme jeli na vánoční výpravu do Tábora, kde jsme se ubytovali v tamější klubovně. V Táboře jsem byla poprvé a musím říct, že můj první dojem nebyl nic moc - byla tam fakt zima, takže jsem nemyslela na nic jiného, než že se konečně zabydlíme. Do klubovny jsme přišli kolem osmé a hned jsme začali vybalovat. Pomněnka pak zatopila v kamnech a do hodky jsme měli místo pokoje saunu.

V sobotu jsme k mé radosti nevstávali tak brzo, jak se před tím plánovalo, takže jsme se dobře prospali. Pak jsme měli snídani - chleby s džemem. Po snídani přišel Kuba převlečený za moderátora televize Noha a vyhlásil soutěž o NEJLEPŠÍ ČESKÉ VÁNOCE. Rozdělil nás do tří skupin a celý den jsme soutěžili v různých disciplínách. Nejdřív jsme dostali za úkol vylovit kapry z "rybníka" (na trávníku u klubovny byly rozetuté papírky s rybami) na štědrovečerní večeři, ale nesměli nás při tom chytit porybní, protože jsme byli rebelové a chytali jsme bez rybářského lístku. Zvítězila skupinka s největším počtem kaprů i ostatních ryb.

Další disciplína se odehrála v lesoparku, kde jsme vybírali ty nejlepší větvičky na stromek. Potom následoval oběd a po obědě třetí disciplína. V ní jsme měli ukuchtit ten nejchutnější bramborový salát a myslím, že všem se ty saláty povedly. Pak se vyráběly betlémy a ozdobičky na stromek a svazovaly se větve. Nakonec porota ohodnotila naše výtvořky a čekal nás poslední úkol - rozluštit šifru a najít tak odměnu.

Poté, co si všechny skupiny rozebraly své odměny, se podával bramborový salát s rybími prsty. Po večeři jsme si rozdávali dárky a povídali si o vánočních tradicích v zahraničí. Před spaním jsme se cpali cukrovím a při tom hráli Aktivitu. Také jsem zažila menší šok, protože se mi záhadně ztratila bota, ale když už jsem ji přestala hledat, tak se zase sama záhadně objevila, takže jsem naštěstí měla v čem jet domů... V neděli dopoledne jsme vyráběli krmení pro ptáčky a po obědě jsme vyrazili na vlak. Výprava se mi moc líbila, jenom byla škoda, že nebyl sníh, tak snad příště.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

VLNKA

✓ pondělí 22. 12. 2014 se konalo tradičně jako každý rok před Vánoci rozdávání Betlémského světla. Pod vedením Boba jsme si postavili stánek na Strašnické u metra. Vydávali a napalovali jsme svíčky od poledne až do čtyř hodin (málem jsme tam přimrzli). Pro světýlko si k nám zašlo hodně lidí, někteří dokonce opakovaně, protože jim po cestě zhaslo...

NOVINKA: pokud máte zájem dostat e-mail s upozorněním, když na internet dorazí nové číslo Lokali, napište na adresu LOKALI@SEZNAM.CZ a my vám vždycky dáme vědět.

ROVEŘI, PEVNOSTI A POUTNÍCI

29. 12. 2014 - 1. 1. 2015

TECKLIS/RK MEDOJEDI

Psal se rok 2014 a my věděli, že se něco musí změnit.

Spěchali jsme, protože jsme měli koupené lístky na autobus. Do Terezína jsme jeli na zadních sedadlech. Tam, jak je těch pět vedle sebe, seděli Meloun, Tecklis, Mrňous, Kulda a Mudrc. Mrňous seděl uprostřed, protože je z nás nejdelší a potřebuje si natáhnout nohy do uličky. Na dvou sedadlech před námi seděly Vlnka s Hermionou. A to už bylo všechno. Potažmo: na cestu s námi vyrazilo ještě cukroví, ale do Terezína už nedorazilo.

Opevněním Terezínské Velké pevnosti nás provedl místní nadšenec. Prohlídka byla dlouhá a zevrubná. Začali jsme pohledem na rozložení pevnosti, postupně prošli jednotlivé prvky a když nás zasvěcoval do toho, co bývala přísně střežená armádní tajemství, za námi se táhly stopy v čerstvě napadaném sněhu. Objektívni informace se střídaly s drby starými stovky let i novými jako ten prašan. Poslední jsme se svíčkami prolezli kasematy. Vlhkost staletých zdí nás pronásledovala až do autobusu směrem na Prahu. Někteří si na čepici nevědomky odnášeli na památku i kus omítky nebo pavouka.

Zimní světlo se ztěžka protahovalo hustou oblačností.

A my se ho rozhodli zachytit do pastí. Z krabice od mléka, díry v plechovce a kusu lepicí pásky jsme si vyrobili fotografický přístroj: dírkovou komoru. Z koupelny se stala temná komora a z blikáčky na kolo červené vyvolávací světlo. Fotografický papír stal se naším plátnem i paletou. Nikdo z nás nevěděl, co fotí, a expoziční dobu jsme odhadovali: „Na asi tak půl minuty?“ Tím větší panovalo napětí, když ve vyvolávací lázni začaly vystupovat obrysy a hrdí autoři začali hádat, co vlastně znamenají. Když řeknu, že výsledky byly vždy negativní, nemyslím to nijak zle. Do pozitivu jsme obrázky převedli až v počítači po naskenování. Nejlépe se nakonec podařilo Kuldovi zachytit nepořádek na koberci. Nebyl však pravým umělcem autor toho nepořádku?

Rover je poutník, který hledá cestu.

Třicet tisíc poutníků z Taizé obsadilo Prahu. Bydleli v domácnostech, scházeli se v Letňanech a slavili v pražských kostelech. Mudrc nás vyzval, abychom se šli také podívat na bohoslužbu lidí různých jazyků ale jednoho Boha. Naše roverská skupina rozhodně není jedné víry, takže výprava do Sborového domu Jana Milíče si žádala různý stupeň odvahy. Ale společně jsme se nebáli vlka nic. Navíc! Jan Milíč nám poskytuje útočiště klubovny, takže jsme byli vlastně na domácí půdě. Vím dvě věci. Hodně se zpívalo a nikdo neutrpěl trvalý následek na těle ani na duši.

Změna číhala těsně za obzorem, takže jsme jí vyrazili vstříc. (Do Dejvic!)

Sněhem vedla jedna řada šlépějí. Vydali jsme se proti nim a došli k zamčené brance. Otočili jsme se a stáli před opuštěnou budovou. Vidět do ní nebylo. Co nás v ní čeká? Kam nás zavedou její chodby a co si z ní odneseme? Ačkoli ten rezavý a zaprášený objekt pořád stojí na svém místě někde za Dejvicí, pro nás v tu chvíli představoval neznámý nový rok 2015.

Ty otázky pořád ještě visí ve vzduchu, ale už víme, že se nemusíme tolik bát, když tím vytlučeným oknem vlezeme dovnitř společně. A hladově jsme se pustili do objevování.

ROVEŘI, PROSTOR, ČAS A JINÁ PŘEKVAPENÍ

7. ÚNORA

TECKLIS /RK MEDOJEDI

Nebudu nic zapírat. Před Armádním muzeem na Žižkově jsem lezl po tanku. Za těch deset minut, co jsme čekali než otevřou, jsem zvládl doručkovat až na konec hlavně. Mezitím Martin, Hermiona a Vlnka se zespoda divili a fotili, jen Meloun mě podporoval z vršku tankové věže.

V muzeu jsme ovšem zvažněli. Exponáty nás vtáhly do historie stejně, jako vás dobrá kniha vtáhne do děje. Například skrz první světovou válku se před námi rozvíjely osudy vybraných vojáků.

Od povolávacího rozkazu po konec války v případě těch šťastnějších, smrt u těch ostatních. Smutnou historii završil panel sledující co se dělo s vojáky po válce, zejména po nástupu komunismu.

Při výročí sta let od první světové války je vstupné zdarma. Doporučuji toho využít a udělat si poučný rychlokurz historie obou světových válek. Mezi děly, bajonety, modely bojišť i mnohem obvyklejšími předměty jsme nechali několik hodin a vstřebávali historii na vlastní kůži. Nedivte se, že nám vyhládlo. Najedli jsme se kousek od našeho dalšího cíle – Technického muzea. Sladkou tečku jsme za obědem napsali v cukrárně, které jde vytknout jen dia větrníky, před kterými nás ochotná paní za pultem varovala, že: „jsou hnusné“. Ale naše zákusky byly výborné a ještě nám doznivaly na jazycích, když jsme se slunili před muzeem pod hlavní pobřežního kanónu značky Škoda o ráži patnáct centimetrů. Opálili jsme se tak náramně, že když nás Kulda doplnil do plného počtu, musel nám závidět.

Vstupné v Technickém muzeu se drží pod dvěma sty korun, studenti za polovic, ale když jsme vysvětlili, že jsme skauti, dostali jsme cenu, vedle které studentská sleva bledla závistí. Hlavním lákadlem a důvodem naší návštěvy byla No Pain, No Game, která následující den končila. Elektronické hry a

hříčky původně snad z Německa už byly, jak ochotný pán omlouvavě vysvětlil, trochu unavené. Něco nefungovalo, něco zlobilo. Přesto jsme z nich vytloukli maximum. Zbohatli jsme na virtuální burze, nakrmili klasického hada, který se ale ovládal nohama a vyhoukali se na bludišti, které mělo reagovat na lidský hlas. Jestli reagovalo, tak hodně zlomyslně. Při vzpomínce na uzávěrku Lokali jsem pak šel přičichnout k černi u tiskařských strojů. Zauvažoval jsem o technickém pokroku nad pračkou Miele z roku 1890. Společně s ostatními jsme strávili několik pečlivě odtikanych minut na výstavě měření času a proběhli skrz chemii. Nejvíce nás zaujala místnost věnovaná zaznamenávání obrazu. Už od dveří na nás vykouknul velice třírozměrný hologram, s obrazem tak věrným, že Martin se ho opakovaně a bohužel neúspěšně snažil chytit do ruky. Skládání barev, jednoduché animace a řada kamer zachycující naši chůzi nás také nadchly. A s čím jsme si vyhráli nejvíce? S kobercem. Byl vysoký a umožňoval nám opakovaně střílet po sobě jiskry statické elektřiny. Slovy klasika: „Je hezky – děti si hrají.“

Obloha nechtěla zůstat pozadu a svými červánky hravě překonala vše ve vitrině nazvané „Barvy“. Co bych vám povídal, venku byly jak barvy, tak čas i prostor mnohem živější. Rozloučili jsme se opět s Kuldou a spěchali do klubovny, kde nás čekalo překvapení. Vlastně dvě. Jedno byl ohromný kus papíru, na který jsme zaznamenali vše, co se nám za tuto sobotu odehrálo. Jen se běžte do klubovny podívat. A druhý byl čokoládový dort!

RÁDCOVSKÝ KURZ

11. LEDNA, KRAB

Jednoho krásného dne, tuším, že to byla neděle, proběhl jednodenní rádcovský kurz. Pobíhali jsme po celé Praze 10 a řešili záhadnou nemoc - byli jsme totiž ti nejlepší vědci:) Bylo to fakt super a vůbec jsem si nepřipadal jak debil v oblecích, které jsme museli nosit. Nakonec všechno dopadlo dobře až na to, že mě urazili. Vůbec nešlo o nic velkého - jenom o to, že o mně prohlásili, že jsem starý. Ale já si z toho nic nedělal, jelikož nejsem slečinka!

POZVÁNKA

Pro starší 15 let: Chceš vyměnit rutinu všedního života za mafiánský zážitek? Vyzbroj se bílou rukavičkou a přidej se k nám na jubilejní 10. ročník

MAFIE - PRAHA 2015.

Pomocí indicií vystupuj svou obět' na pozadí městského života, ale nezapomeň, sám si musíš kryt záda.

Hra začíná v pondělí 16. 3. 2015.

OVŠEM POZOR, REGISTRACE KONČÍ UŽ V PÁTEK 13. 3.!

<http://mafie.podsveti.cz>

ODDÍLOVÁ VÝPRAVA - KLECANY

31. 10. – 2. 11. 2014

LIŠÁCI

Metrem jsme jeli na Kobylisy. Přijeli jsme 31. 10. 2014 večer do Klecan. Pak jsme šli kousek do klubovny a hráli jsme venku hry, protože jsme nedostali instrukce. Přišli jsme dovnitř a vybalili jsme si, pak jsme měli večer z domova. Když jsme si šli lehnout, hráli jsme Městečko Palermo.

V sobotu jsme vstali docela brzo a blbli jsme. Pak byla snídaně a šli jsme ven na hry – byli jsme dva týmy a házeli jsme po sobě koule. Po všech hrách jsme si šli vyrábět draky a lampióny. Po vyrábění byl oběd – těstoviny, červená omáčka a sýr. Po obědě jsme šli na

výlet, kde jsme pouštěli draky, které jsme si vyrobili. Byli jsme tam až do večera, ale někdo odešel dřív. Když jsme přišli domů, dali jsme si polévku k první večeři a řekli nám, že ještě bude Melounovo a Medvědovo překvapení. Vzali jsme svoje lampiónky a šli jsme do altánku, kde jsme je zapálili. Potom jsme hráli hru, která se jmenovala Perníková chaloupka. Kocour byl Ježibaba, která nás chytala, když jsme jí kradli její perníčky (piškoty). Pak jsme si piškoty rozdělili ve dvojici a dali si je na překvapení, což byl puding. Hráli jsme zase Městečko Palermo. Po Městečku Palermu jsme nováčkům rozdali Nováčky a Medvěd přečetl pohádku.

V neděli ráno někdo už nechtěl být v posteli a tak nám vedoucí dovolili, že můžeme jít dolů hrát hry. Přicházelo pořád víc a víc lidí a nakonec jsme se měli jít oblíknout a byla snídaně. Znova jsme venku hráli hry, které jsme hráli včera. Náš tým nejdřív prohrával, ale nakonec jsme vyhráli. Když jsme přišli dovnitř, sbalili jsme si. Potom jsme šli dolů, někteří si dělali Nováčky, další si hráli s gumičkami a já jsem diktoval tuhle kroniku.

PŘELOUČ

12. - 14. 12. 2014

TECKLIS/ STŘELKA

S GPS v rukou jednoho z nás se to zdálo být víceméně nemožné. Přesto jsme byli naprosto jasně ztraceni. Uprostřed civilizace, kterou město Přelouč rozhodně je.

Kdyby se někdo z vás chtěl troufale zeptat, jak se to mohlo stát, snad vám postačí k vysvětlení, že jsme se vydali za jednou ze schránek, „keší“, schovaných v rámci Geocashingu. S tabletem sloužícím jako GPS v ruce a dešifrovanými souřadnicemi to zprvu nevypadalo jako těžký úkol, takže jsme se vydali po azimutu přímo k pokladu. Mapu jsme neměli.

Bludištěm uliček jsme se nakonec promotali, pak jsme našli podchod pod železnicí a od té doby to šlo z kopce. Přes plůtek jsme zírali na rozebranou stíhačku ALCA, nepojízdné džípy a hlavně minometů. Do cesty se nám postavilo skladiště armádního materiálu. Vzdalovali jsme se od cíle chůzí podél plotu.

Plot skončil. Narazili jsme na řeku. Začalo se stmívat, takže někteří se vrátili, jiní překročili potok a pokračovali po břehu řeky dále. V nejbližším místě jsme měli ke kešce osmdesát metrů. Přímou přes řeku. Plavat jsme odmítli. Místo toho jsme vyrazili k mostu vzdálenému pár kilometrů. Cestou jsme přešli několik plotů a málem vyvrátili jednu branku.

Přes most a zpátky po druhém břehu. Pokud máte někde u sebe mapu Přelouče, najdete v její blízkosti ohromné slepé rameno. Na to jsme v nyní již perfektní tmě narazili. Potřebovali jsme se dostat přes něj, do místa sevřeného řekou a slepou vodou. Konečně jsme dorazili, kam nás GPS vedla. Nemohli jsme ale najít tu keš, tak jsme otevřeli nápovědu: „Schránka je v kmeni poraženého stromu.“

Propátrali jsme široký okruh země, ovšem bez nálezu jediného padlého kmene. Kmen přece není něco, co by se mohlo jednoduše schovat! Nakonec jsme pokrčili rameny a otočili se zpět na základnu. Vyčerpaní, ale překvapivě málo zklamaní. Vždyť i cesta může být cíl.

SLOVO ČÍSLA: ENDEMICKÝ

= vyskytující se pouze na jednom místě, místní; nikde jinde se přirozeně nevyskytující (obvykle mluvíme o živočiších)

Např: Klokán je endemický druh - mimo Austrálii žije jen v zoo.

MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ PO JEDNATŘICÁTÉ

30. 11. 2014

STANDA/ VEDOUcí AKCE

První letošní adventní neděli odpoledne jsme pořádali již tradiční PUTOVÁNÍ ZA LESNÍM ČERTEM BARNABÁŠEM. Letos to bylo již po třicáté prvé. Počasí nám přálo, pravda bylo chladno, ale sucho a tak ani pochodníci, ani účinkující a pořadatelé nebyli promočeni.

Start „BARNABÁŠE“ byl na zastávce autobusů Řepčická na Hornoměřcholupské a 3 km dlouhá trasa vedla lesoparkem Hostivař k velkému altánu. Zde byla první kontrola, kde pochodující přivítal lesní čert Barnabáš - vždyť podle pověsti zde také pobýval. Účastníci plnili jeho úkol motivovaný Barnabášovým adventním příběhem - pomáhali mu s budováním železnice tím, že vyrobili model mostu a na něj pak dali kolej. Vyrobený most si pak nechali na památku na letošní Putování.

Cesta pokračovala dále lesoparkem na hradiště Kozinec. Zde u modelu hradiště a informačních panelů o této lokalitě byla druhá kontrola. Účastníci museli projít minizezku, na

kteřé museli najít jednotlivé díly obrázku, který na konci stezky potom sestavovali.

Další cesta vedla přes hradiště, cestou dolů k výpusti přehrady Hostivař, po mostku na druhou stranu Botiče a pokračovala k silnici. Po silnici vzhůru, k nyní už zavřenému lanovému centru a pak vpravo do lesoparku na piknikové místo. Tady již čekal Mikuláš, andělé a čerti. Pochodníci za básničku či písničku dostali vždy sladkou odměnu. Pak již byl vlastní cíl s pekelným ohněm, čajem, buřty, hořčicí, kečupem, chlebem a bodci na opékání buřtů. Také zde byla menší stezka

s plněním testových otázek, nástěnky o činnosti oddílů 35. střediska J. Rady Praha a další propagační materiály. Lidé si zde opékali buřty a v rozhovoru s pořadateli si trasu, náplň i vlastní nápad pořádání Mikulášského putování moc chválili. Slibovali, že za rok přijdou určitě zase.

Po setmění po čtvrté hodině odpolední jsme pomalu sbalili, uhasili oheň a vydali se na cestu do svých domovů a materiál odvezli do skladů.

Na závěr pár čísel - u startu bylo registrováno 340 účastníků (167 dětí, 173 dospělých, 31 kočárků a 5 pejsků). Mimo toho byly na první kontrole rozdány osmi skupinám rodičů s dětmi Účastnické listy s popisem cesty a Barnabášovým adventním příběhem (asi 30 osob). Pořadatelů a účinkujících, zajišťujících akcí bylo 22. Celkově tak spočítáno 392 osob. To je rekord této akce. Dá se říci, že jich bylo ještě více - jak se přidávali cestou.

Na úplný závěr bych chtěl jako vedoucí akce poděkovat všem, kdo se na tomto Barnabášovi podíleli - KČT Praha Karlov TOM Střelka - vedení a členům 35.střediska - účinkujícím z 309. a 305 oddílů - těm, co tiskli a připravovali materiály, plakátky a zajišťovali občerstvení. Bez vás by akce nebyla úspěšná. Ještě jednou velký dík.

MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ ZA LESNÍM ČERTEM BARNABÁŠEM

BARNABÁŠ

Mikulášské putování se konalo (jak už je naší zvyklostí) poslední listopadovou nedělí. Letos to bylo 30. 11. 2014. Sešli jsme se na autobusové zastávce Řepčická, kde letos putování začínalo a šli jsme krásnou trasou dlouhou 3 kilometry - se dvěma stanovišti. Na prvním stanovišti nás čekalo pomoci postavit Barnabášovi most a na druhém stezka hledání pokladů, jímž byl obrázek, který se musel sestavit. A potom už hurá do cíle, kde nás čekal Mikuláš s anděly a čerty, od kterého jsme dostali za písničku či básničku nadílku. A za mírný poplatek se daly na ohníčku opéci i buřty. Už se těším na další rok

až se zase sejdem a užijeme si spoustu srandy jako každý rok.

BARNABÁŠŮV ADVENTNÍ PŘÍBĚH

To bylo tenkrát za Císaře pána. Ten rozhodl, že cesta železného oře z Vídně do Prahy přes Břeclav, Olomouc a Pardubice je moc zdoluhavá. Proto musí být postavena kratší dráha přes královská města České Budějovice, Tábor a Benešov. Tak se v roce 1866 začalo stavět.

Stavba dráhy se přiblížila i k Hostivaři. Lesní čert Barnabáš, který zde sídlil, železného oře jedoucí po kolejích, chrlící dým a jiskry z komína již znal a moc se mu líbily. Připomínaly mu mládí, které prožil v pekle, než se rozhodl zůstat na zemi mezi lidmi. Stavbu železnice doprovázel čilý ruch, mnoho dělníků a povozů, z blízka i z daleka. O jejich stravu se starali kantýnští, kteří stavbu doprovázeli. Jedním z nich byl i Moric Kazbunda. Byl to zlý a hamižný člověk. Ostatní kantýnské vyšťval a vyvářel pro normální pracovníky špatná a okradená jídla za drahé peníze. Pro pány pak za levný peníz jídla kvalitní a jen ta nejlepší. Když se proti tomu někdo postavil, se zlou se potázal a byl vyhnán daleko od stavby železnice.

Barnabáš se s dělníky od železnice potkával někdy večer v hospodě, nebo na Varovali, kam si chodívali odpočinout. Ti mu vyprávěli o Morici Kazbundovi. Někteří z nich přemýšleli i o tom, že si raději vezmou život, když jim ten zloduch o výplatě zabavuje jejich těžce vydělané peníze. To se Barnabášovi nelíbilo a slíbil, že se pokusí o nápravu. Vypravil se za Kazbundou varovat ho. Ten se mu však vysmál a vyhnal ho. Nadešel adventní čas. Chodil sv. Mikuláš s andělem a čerti z pekla mu přišli pomoci s rozdáváním dáreků a napomináním dětí. Pak jako každým rokem šli navštívit Barnabáše. Ten vyprávěl o železnici a o chamtivém Morici Kazbundovi. Čerti se rozhodli, že se na něj půjdou s Barnabášem podívat. Zrovna vařil na druhý den v kotli svoji vodovou polévku a počítal vydělané peníze. Čerti ho varovali, ale on se jim jen vysmál, že odnést do pekla ho stejně nedokážou. Ještě je začal bít velkou vařečkou. Čerti se rozzlobili, popadli Kazbundu i s jeho penězi a odnesli ho do pekla.

Ráno Kazbundu lidé marně hledali. Někteří říkali, že utekl s fúrou peněz, aby nemusel nikomu nic platit za odebrané suroviny, ani se s nikým dělit. Ti, kteří znali Barnabáše ale říkali, že si ho odnesli po právu čerti do pekla. Kantýny se ujal poctivý kuchař a začal vařit pro všechny dobře a levně. Pak se i železnice stavěla lépe. A tak 14. prosince 1871 byl zahájen provoz z Vídně až do Prahy. Barnabáš, který se za dobu co byl na zemi pomalu stával víc člověkem než čertem, byl spokojen.

10. LEDNA 2015
305. VLČÁCI

pomáháme

SBÍRKA VÍČEK PRO KRISTÝNKU DOKRAČUJE

✓ roce 2014 jsme se zapojili do charitativní akce Sběrka víček pro Kristýnku, která probíhá v Praze. Odevzdávali jsme pravidelně koordinátorovi sbírky mezi 600 až 800 víčky měsíčně.

Do akce se zapojil TOM Štífelka KČT Praha Karlov a také jeho příznivci, bývalí členové a přátelé. Velice aktivně se zapojili také oldskauti našeho 35. střediska J. Rady Praha. Díky jim a přátelům z oddílu se nám podařilo do prosince roku 2014 odevzdat neuvěřitelných 10 000 ks víček od PET lahví. Za tento výkon jsme také od koordinátora akce T. Lubovského dostali poděkování (certifikát).

Sběrka víček pokračuje dále. Prosíme proto všechny členy oddílu, 35. střediska J. Rady Praha i přátele, aby nevyhazovali víčka od PET lahví, mléka apod a zapojili se s námi do jejich sbírání pro charitu. POZOR, nesbírají se víčka od kosmetických výrobků, nebo od chemikálií!

Sebraná víčka prosím předejte Standovi Zemenovi. Ten je vytřídí, spočítá a odevzdá koordinátorovi akce. Až bude víček na plné vozidlo, přijede si pro víčka firma, která je zpracuje na komponenty dětských hřišť a laviček. Z výtěžku zaplatí léčebný pobyt v Lázních Klimkovice pro postiženou Kristýnku Kačabovou. Toto již proběhlo několikrát a léčebný pobyt, nehrazený ze zdravotního pojištění a nutný opakovaně provádět, Kristýnce pomohl.

Děkujeme za spolupráci.

VÝLET DO ROZTOK U PRAHY

POSLEDNÍ VÝLET ROKU 2014

22. 11. 2014

Poznávací oldskautský výlet do pražského okolí. Kam? Do Roztok u Prahy. Doprava příměstským motoráčkem S 42 z Nádraží Holešovice. Počasí průměrné podzimní, právě pro tento druh sportu, za účasti pěti skalních členů klubu.

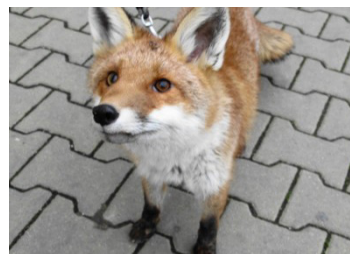
Z nádraží se cestovatelé vydali hlavní tepnou města Roztok za účelem zjistit stav místních stravovacích zařízení, než budou klepat na bránu starého zámku, bývalé vodní tvrze. Při tomto průzkumu potkali místní chovatelku s malým lišákem Karlem na vodítku. To byla kuriozita dne č. 1. Podchodem pod tratí se pak dostali na nádvoří zámku, který se právě o 10. hodině otvíral návštěvníkům. V místnosti kavárničky byly zakoupeny vstupenky a suvenýry, bez kterých se žádný řádný výlet neobejde. Prohlídka komnat, síní a všech expozic o dávných uživateli zámku /Lichtenštejnec/ a zámeckém životě trvala okolo 45 minut a podala jej osobitě a příjemně průvodkyně – studentka. V sále na patře se promítalo pásmo o různých, většinou neblahých údobích zámku. Také jednou vyhořel a jednou jej silně ohrozila povodeň /2002/. Při tom byla možnost vyslechnout si místní pěvecký sbor při nácvičce vánočních pastorek. Velmi působivý zážitek v adventním čase! Poté byl shlédnut obranný systém zámku: valy, silné opěrné zdi a zátopové území. Nedaleko jezírka v parku, pod stromy černého ořešáku, se rozbaly na lavicích batohy s domácími zásobami ke sváčince. Na hlavním nádvoří se nacházela studentská atrakce nazvaná Fridgehenge – instalace imitující slavné Stonehenge v Angli, tato však z vysloužilých ledniček, vedle dvou starých švédských houfnic. Ze zámecké zahrady se poutníci přesunuli před blízký pension, kde bylo naplánováno setkání se sestrou Kendy, příjíždějící sem z Doks od Máchova jezera za účelem návštěvy své dlouholeté přítelkyně Karry. Skutečně se setkání

vydařilo, za všeobecného potěšení a popovídání, které se tak často nekonají. Po této události se skupinka vydala ulicemi města na hlavní náměstí, které mají Roztoky na jakémsi náhorní ploše nad Vltavským údolím. Sympatický domorodec dodal vedoucímu typ na restauraci, stylově pojmenovanou Na vršku. Obsluha ochotná a krmě chutná, v dobré ceně. Za hladové hosty jsou zde velice vděční, takže bylo výpravě doporučeno přání, aby se o tom dozvědělo mnoho dalších přátel oldíků. Cestou zpět se konal průzkum starých uliček, kde se v jednom místě naskytl nevidaný, ale vítaný zážitek. Přes uličku se pnuly z nějaké zpustlé zahrady výhonky modré révy z mnohými polomraženými hrozny, které po

odpojení od stvolu náramně a sladce chutnaly! To byla kuriozita dne č. 2. Jak mají naši oldskauti ve zvyku, vždy se na jejich akcích objeví něco ze skautské praxe. Zde se na pěkném výhledu do Vltavského údolí určovala výška protilehlých skal odhadem a zkouška znalosti všech obcí ležících na Vltavě ve směru toku do Kralup. Z nádraží, které působilo ospalým dojmem, se výprava vydala brumlavým vláčkem zpět ku Praze.

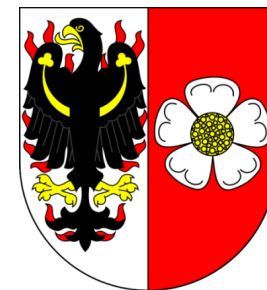

LIŠÁČEK KAREL VON
ROZTOKY

Foto : Logan

Město Roztoky u Prahy mělo ke konci roku 2014 7 918 obyvatel a první psaná zmínka o Roztokách pochází z roku 1233.

V současnosti je tam činné skautské středisko LÍPA.

ANKETA

JAKÝ DOBRÝ FILM JSI NAPOSLEDY VIDĚL/LA? --- PTALY SE HERMIONA A VLNKA

POMNĚNKA: Nezapomenutelný

MEDVĚD: Zero dark thirty

MRŇOUS: 127 Hours

VICKY: X – Men: Days of Future Past

BREPTA: Nejvyšší nabídka

LOVEC: 12 let v řetězech od Steva McQueena.

ŽVEJK: V minulých týdnech jsem velmi ocenil televizní program, protože se opět na obrazovkách objevily klasické filmy s neohroženým Jeanem Paulem Belmondem. A i mimo televizi jsem zrovna v takovém období recyklace již viděných kousků. Jsou to například Nesputaný Jango, Atlas Mraků, Moneyball, trilogie o Jasonu Bourneovi a seriál Červený trpaslík.

ŽELVA: Hvězdy nám nepřály

TECKLIS: Viděl jsem celou trilogii Mad Max, která se odehrává v post-apokalyptické Austrálii. A Austrálii já rád. Jinak je to podivná jen pro nejsilnější žaludky, takže ji čtenářům spíše nedoporučím. Ale nejlepší byl ten třetí film. Příští rok natočí další pokračování, tak si ho nenechám ujít.

MELOUN: Plán útěku

BART: Fair Play

JEŽEK: Dokonalý trik

KULDA: The world (sice je to už dávno, ale je perfektní)

KLÁRA: Prázdniny v Římě

ŽABKA: Nejčerstvěji mám v paměti Čistou duši. Je to emotivní drama založené na skutečném příběhu neuvěřitelně chytrého profesora matematiky z MIT ve Spojených státech, který bojuje s duševní poruchou. Nebudu vám toho mnoho prozrazovat, ale je to síla. Film je skvěle zpracovaný, výborně obsazený, prostě paráda.

JAK JSME DOBÝVALI VELKÝ A MALÝ BLANÍK

✓ prosinci roku 1973 se vypravil oddíl Vlčáků na zimní výpravu na Blaník. Jeli jsme vlakem z nádraží Praha - Vršovice. Jaké však bylo překvapení, když rychlík směr Benešov - Tábor, táhla parní lokomotiva 475.1 zvaná Šlechtična, která nahradila pro poruchu odstavenou motorovou lokomotivu T 478.3, zvanou Břejlovec. Parní lokomotivy už tehdy byly přece jenom vzácné. Dojeli jsme do Benešova a hledali vlak směr Vlašim a Dolní Kralovice. U dopravní kanceláře odfukovala menší parní lokomotiva řady 433, přezdívkou Bezejmenná. Měla asi pět malých zelených vagonků, kde se ještě topilo kamny na uhlí a průvodčí cestou přikládal.

Bylo asi jen 16h 20', ale v prosinci už byla tma. Zimní mrazivé počasí, křupavý bílý sníh a slabé osvětlení vozů i lokomotivy dodávaly dohromady romantickou vánoční atmosféru. Nastoupili jsme do posledního vozu, píšťalka výpravčího, zelené světlo a už jedeme. Když jsme se blížili k Domašínu, stáli jsme u otevřených zadních dveří, kde byl zvednutý přechodový můstek a koukali do noční zimní krajiny. Za vlakem poletoval sníh a kouř z parní lokomotivy. Zbyněk Zikmund - Stopař řekl za všechny: „To je nádhera!“ Tak krásnou romantickou cestu vlakem jsem opravdu nikdy nezažil. Tehdy jsem si ani neuvědomoval, že vlak ještě pojede přes nádherný viadukt u Němčic až do Dolních Kralovic, které zakrátko pohltí voda řeky Želivky. Tato trať byla postavena roku 1902 a osobní doprava zde byla zastavena v srpnu 1974. Poslední nákladní vlak odjel z Dolních Kralovic 31. 5. 1975 a vezl ho tehdy pan Kohout s lokomotivou 433.014.

Dnes nám tuto trať, která končí v Trhovém Štěpánově, připomíná částečně zatopený němčický viadukt, který se klenul nad údolím Sedlického potoka a kde jsme taky jednou s oddílem Vlčáků šli na letní putování do Keblova. Tam bylo nádraží, které mělo dvě dopravní koleje a z jeho budovy je dnes rekreační domek.

Ted' však jsou Vánoce 1973 a my jedeme vlakem na Blaník. Atri nám tehdy vyprávěl, že tato trať i Dolní Kralovice mají podobný osud, jako naše tábořiště v Miletíně. Nás, milovníky mašinek, hned napadlo, že bychom se tam mohli zajet podívat. Atri říkal: „Dnes ne, máme to ještě daleko a chata je vymrzlá. Ale třeba... uvidíme.“

Ve Vlašimi jsme tedy zamávali vláčku a vyrazili po silnici na Kondrac a Louňovice pod Blaníkem. Už byla tma. Měli jsme vždy zapnuto několik baterek, hlavně když se blížilo nějaké auto. První šli Stopař a Berdy, poslední šel Atri, který měl vojenskou baterku s červenou clonkou. (Tato baterka pořád existuje a vlastní jí Atrioho vnučka Natálka. Například 29. 10. 2014 jí se zelenou clonkou použila ve Sluneční zátocce, když představovala „Zelenou příšeru“).

Na náměstí v Louňovicích hezky svítil kostel i okolní domečky. To nám připravil vánoční uvítání zdejší pan farář Václav Oktábec, který o našem příjezdu z dopisu věděl. Pozval nás do vánočně vyzdobeného kostela a slečna Marie Tichá nám zahrála na varhany několik koled, které jsme si rádi zazpívali. Zvuk varhan přilákal i některé místní občany. Popřáli jsme si všichni hezké Vánoce a Atri se pozdravil také s místními fotbalisty, které občas jako „host“ zachraňoval před sestoupením do nižší soutěže a vstřelil tehdy několik krásných branek.

Dostali jsme na faře teplý čaj, zapůjčili si klíč od rozhledny na Blaníku a do lahví doplnili pitnou vodu. Pak už nás čekala zasněžená polní a lesní cesta do kopce na úpatí Malého Blaníku. Za půl hodiny jsme už viděli temnou siluetu chaty.

Já Sabu a Grizzly jsme běželi napřed a zapálili v chatě dvě petrolejové lampy a zatopili v

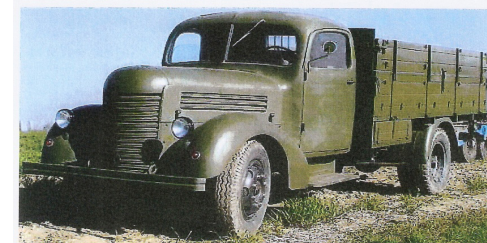
kamnech. Vše už bylo připraveno. O co hezčí pohled měl na chatu zbytek výpravy, když už do noci svítilo okénko a z komínu stoupal bílý kouř. Připomnělo mi to obrázek z příběhu „Rychlé šípy jedou na zimní výpravu“. Chata byla vymrzlá, ale v kamnech už příjemně praskalo dřevo. Atri se ptal, jak hodně jsme unaveni, ale my vymysleli, že půjdeme do blízkého borového lesa „lovit“ Bobříka Odvahy. Na hlídce zůstali rádcové Stopař a Tiky, kteří vařili čaj a gulášovou polévku.

V zimě na sněhu jsme ještě Bobříka Odvahy neplnili. V lese byly dva „ežusy“, ve kterých hořely svíčky a hlídka je Standa Švec - Ježek, ukrytý za krmelcem. Každý musel jít podle záře svíček a vzít si lísteček. Cestou zpátky byla vidět chata, která měla na verandě petrolejovou lampu. Koukali jsme i na hvězdy. Bylo jasné nebe. Všichni úkol splnili a šli jsme do chaty. Gulášová polévka krásně voněla a s krajícem chleba byla moc dobrá. Teploměr v chatě vyšplhal přes nulu až někam na desítku. Bylo nás tehdy myslím sedmáct. Dvanáct starších kluků, čtyři rádcové a vedoucí Atri. Chata měla kuchyňku a ložničku, normálně celkem pro pět, pokud se spalo po dvou na postelích, tak deset štíhlých lidí. Musely se dát i deky a matrace na dřevěnou podlahu. Atri určil hlídky. Přepad jsme nečekali a chata se dala i zamknout. Ale bylo třeba udržovat a hlídat oheň. Venku mrzlo a tak se v lichou hodinu přikládala briketa a v sudou poleno dřeva. Spacáky nás hezky hřály. Dlouho se povídalo a pak spalo do rozednění. To už měl Berdy, který měl poslední hlídku, připravený horký čaj.

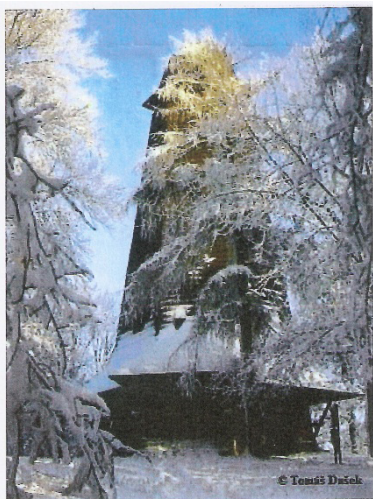
Teploměr v chatě už ukazoval asi 16 stupňů. K snídani byla část vánočního cukroví, které jsme si přivezli. Pak se chvíli pracovalo. Já - Sabu, Berdy, Čochtan a Grizzly jsme šli k lesní studánce pro vodu. Ostatní kluci připravovali dřevo na topení a prohrnovali pěšinky ve sněhu u chaty. Po svačině jsme vyrazili po červené značce na Velký Blaník (638 m). V chatě zůstali dobrovolně Bodlina a Ježek, kteří topili a vařili oběd. Měli jsme zaplacené vstupné a vypůjčený klíč. Na rozhledně bylo chladno, ale výhled na zimní krajinu byl nádherný. Cestou zpět jsme si zahráli oblíbenou hru „Na vojska a armády“. Velitelem jsem byl tehdy opět já - Sabu. Pamatuji si, že jsem přemlouval Ondru - Čochtana, aby byl tenkrát velitel on. Odpověděl mi : „Sabu, buď velitel ty.“

Sám potom byl tankistou, který vydržel po mém boku nejdéle. Závěr jsem pak musel dobojovat úplně sám, jako král na šachovnici. U druhé skupiny byl velitel Milan - Uzel. Přiznám se, že bych si rád ještě někdy tuto hru zahrál. (A nevidilo by mi, kdybych nebyl velitel a kdybychom nevyhráli. Ale jako asi každé dítě, jsem vyhrával hrozně rád.) Vrátili jsme se na malinko pozdější oběd. Bodlina a Ježek vše zvládli na jedničku. Pak jsme již byli u chaty a stavěli ze sněhu sněhuláky a malou pevnůstku na sněhovou bitvu, která se konala později. Zásoby jsme měli nakoupené dopředu. Už se šefilo, když jsme přinesli ze studánky vodu na večeři i snídani. Nanosilo se dřevo a brikety na celou noc a už se mohla podávat večeře, kterou chystali Berdy s Atrím, za občasné pomoci dalších kluků. Ti pomáhali loupat brambory nebo chodili se škopkem teplé vody umývat nádoby.

Byly to takové „bojové“ podmínky, sedmáct lidí v malé chatě. Ale bylo to moc fajn. Pak jsme měli takovou druhou vánoční besídku. Jedlo se ještě přivezené cukroví, které nám dopředu napekly Kendy a Anička Beranová. Pil se čaj, zpívalo se a hrály se různé hry. Teploměr v chatě už vyšplhal na krásných dvacet stupňů, ale venku pořád mrzlo. Noční hlídka udržovala oheň a do rána ještě připadlo trochu sněhu. Zimní příroda a chata na samotě u lesa, to byla prostě nádhera. Ráno bylo podobné, voda, dřevo, úklid sněhu a pak jsme šli na Malý Blaník (580 m). Je tam zřícenina kaple sv. Máří Magdaleny. V lese jsme hráli stopovací hru. Pak jsme sešli k rybníku Jordán u vesničky Býkovice. Byl zamrzlý a lehce zasypán sněhem. Atri si našel velkou větev ve tvaru písmene „Y“, kterou za sebou táhl a tím maloval pěšinku ve sněhu. Dělal na rybníku takové bludiště, my ostatní jsme se ho snažili dohonit a byla to velká legrace. Pak jsme se vrátili na oběd, který zatím uvařila služba Skokan a Hathi.

PRAGA RND

VELKÝ BLANÍK - ROZHLEDNA

Odpoledne jsme si udělali takový malý Sokolovský závod. Běželo se kus lesem a pak se střílelo ze vzduchovkové pistole. Atri ve vojenských vysokých botách a v beranici vypadal opravdu jako plukovník Ludvík Svoboda v bitvě u Sokolova. Ostatní zatím plnili „Bobříka Míření“. Místo kamenů jsme používali sněhové koule. Sněhu a rukou bylo dost. Večeři jsme vařili já - Sabu, Čochtan a Grizzly. Vždycky jeden odešel soutěžit a dva vařili. Při večeři Atri vyhlásil výsledky a pak byl podobný večerní a noční program. Cukroví už ale nebylo. Jen teplý čaj.

Ráno už bylo v chatě nádherné teplo, jako vždycky, když se odjíždí ze zimní výpravy. Po snídani a úklidu jsme se rozdělili na dvě skupiny. Stále jsme měli klíč od rozhledny. Ježek a Bodlina tam ještě nebyli, protože měli službu. A tak šla menší družina pod vedením Ježka na Blaník a do Louňovic pod Blaníkem, kde bylo potřeba vrátit klíč. Ve skupince jsem byl i já, jako znalec Blaníků a Louňovic a pak ještě Čochtan a Grizzly. Ostatní ještě připravili dřevo do chaty a kratší cestou vyrazili na náměstí v Louňovicích.

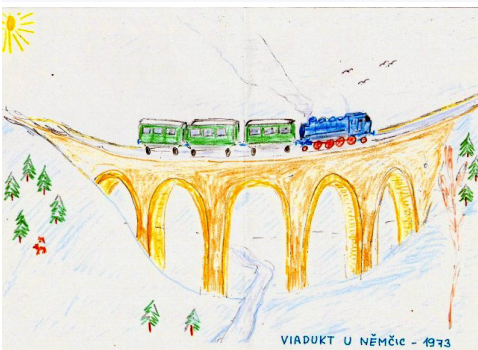
Tam už stála nastartovaná stará zelená „Erena“ s plachtou, která měla na dveřích nápis: „TJ SOKOL Louňovice pod Blaníkem“. To bylo překvapení Atriho a místních fotbalistů, kteří nám ušetřili 10 km dlouhou cestu po krajnici zasněžené silnice. Nasedli jsme pod plachtu a starý vojenský nákladáček si to hrkal směrem do Vlašimi. Než tam dojedeme, máme čas si něco povědět o Ereně. Automobil PRAGA RND (Rychlý nákladní diesel) se vyráběl od roku 1934 až do padesátých let, kdy ho ve výrobě postupně nahradila nepřekonatelná Praga V3S (Vojenský 3-tunový speciál), vyráběná od roku 1953. Naftová ERENA měla čtyřválcový motor o malém výkonu, dnes už neuvěřitelných 50 koní (37 kW), se spotřebou 15 litrů nafty na 100 km a tato verze jezdila 60 km/hod. (Benzinová verze se značila pouze RN a jezdila 80 km/h, byla ale méně hospodárná, spotřeba se udávala 25 litrů tehdy dražšího benzinu a ta se vyráběla již od roku 1933).

Teď je ale konec prosince 1973, vyjíždíme z lesa a míjíme hvězdárnu Vlašim. Mírně klesání, nechráněný železniční přejezd a už zastavujeme u nádraží Vlašim. Loučíme se pokřikem s předsedou louňovických fotbalistů, který usedá za volant Ereny se značkou BN - 60 - 87 a odjíždí zpět. Atri nám říká: „Máme dvě hodiny čas. Tak můžeme jít zde do restaurace na oběd a nebo, kdo bude chtít, může si udělat poslední výlet vlakem do Dolních Kralovic. Vlak jede za chvíli, v

Kralovicích se otočí a bude to vlak, kterým pojedeme do Benešova“. Častým problémem oddílů bylo, že mají jen jednoho vedoucího. I Atri si své nástupce musel vychovat. Tady má ale čtyři výborné rádce - instruktory. Tíhlo ihned pochopil situaci a je taky nejstarší, před týdnem mu bylo sedmnáct a ještě tady pod Blaníkem jsme mu dodatečně přáli. Hlásí se: „Atri, já tady zůstanu.“ Stopař je o půl roku mladší a rád by jel do Kralovic. Ježek měl 16. narozeniny 15. prosince a hlásí se jako druhý dobrovolník. Berdy je nejmladší rádce, před měsícem mu bylo patnáct. Ale on to nakonec bude, kdo od Atriho převezme oddíl Vlčáků. Už jsem to psal i v

ŽELEZNIČNÍ VIADUKT U NĚMČIC V ROCE 1902

VIADUKT U NĚMČIC - 1973

příběhu o Brtnici a Rokštejně.

Berdy má rád auta, ale je taky „mašinkový fanda“, který měl tehdy pěkný panel modelů TT. V těchto zálibách se s Berdym shodujeme, u mne nakonec o trochu zvítězily vláčky, u Berdyho zase auta. Oba jsme ale rádi, že můžeme jet dnes do Dolních Kralovic. Přidávají se ještě Skokan, Permon, Grizzly, Čochtan a Bodlina. Tak je oddíl rozdělen na dvě družiny po osmi lidech a Atri samozřejmě pojede také. Jde rychle k pokladně, dokoupit jízdenky do Dolních Kralovic a zpět do Vlašimi. Dále už je máme koupené. Stopař a Berdy rychle zajistili u stánku párky s hořčicí a chlebem, které si bereme do vlaku a odjíždíme. Tíhlo družina má na starosti společná zavazadla a odchází na dobrý oběd dle vlastního výběru do nádražní restaurace.

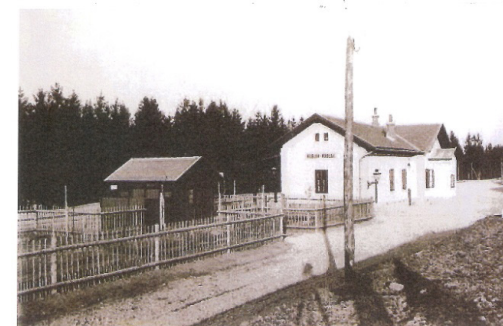
Je poledne a tak hezky z vlaku vidíme do zasněžené krajiny. Jsou vánoční prázdniny, vlak je poloprázdný. Parní lokomotiva řady 433. 014 si pohrává s několika dřevěnými vagonky. Trhový Štěpánov bude brzy koncová („šturcová“) stanice. Za stanicí bude zarážedlo, železničáři by řekli „šturc“. Teď však jsou zastávky Dubějovice, Sedmpany a pak stanice Keblov. Tady brzy bude cedule - „Ochranné pásmo - vstup zakázán“, stejně jako u našeho tábora v Miletíně. Jedeme lesem, oblouk vpravo a hned vlevo. Zaduní nádherný most, který ještě dnes můžeme vidět ze silnice Keblov - Němčice. Ještě zastávka Borovsko.

Je vlastně v Bernarticích. Ale sedláci z Bernartic nechtěli dát půdu na stavbu dráhy. Dal jí velkostatkář z Borovska za podmínky, že zastávka se bude jmenovat jako 3 km vzdálené Borovsko. Pak jedeme dolů do Dolních Kralovic, pod hladinu budoucího přehradního jezera. Tam odpojí lokomotivu, která odjede o kus dál a u vodního jeřábu dobere vodu. Koukáme se a moc se nám to líbí. Uhlí vystačí až do depa v Benešově. Pan strojvedoucí říká: „Kluci, pojdte nahoru, jedeme na vlak!“ Se zatajeným dechem lezeme po schůdkách do kabiny a mašinka už odjíždí vagony. Zajíždíme k soupravě, nárazníky se nepatrně dotknou a posunovač spojí spřáhlo prvního vozu s lokomotivou. Máme zážitek na celý život. Pan strojvedoucí, možná se jmenoval Kohout, už tehdy věděl, že o letních prázdninách, až budeme v Miletíně, pojede z Dolních Kralovic poslední osobní vlak a za další rok poslední nákladní.

Už sedíme v prvním voze skoro prázdného vlaku. Topič hodně přikládá, lokomotivu čeká stoupání a namrzlá trať. Pak výpravčí dává odjezd. Mašinka zapíská 1x dlouze a 2x krátce. „Tátata“. V morseovce by to bylo „Dálava“ tedy písmeno „D“. Tady je to: „Povolte brzdy úplně“. Na vlaku už brzdaři nejsou, vlak je brzděn průběžně z lokomotivy a tak to znamená jen to, že strojvedoucí převzal návěst k odjezdu a začíná se rozjíždět. Lokomotivě proklouznou kola a už se dáváme do pohybu. Neuvědomujeme si, že jsme vlastně několik metrů pod hladinou budoucího jezera.

Krásně zasněženou a zimním sluncem ozářenou krajinou dojedeme do Vlašimi. Tam již čeká Tíhlo družina se zavazadly. Žertem přemlouváme Atriho, že vystoupíme a vrátíme se do chaty

pod Blaník. Slunce už zapadá a my se v Benešově loučíme s lokomotivou 433.014 a její posádkou. Mohu vás potěšit tím, že tato lokomotiva přežila osmdesátá léta na vlečce cukrovaru v Úžicích a existuje dodnes. Teď ale nasedáme do osobního vlaku, mašinka jede do depa a my do zastávky Praha - Strašnice. Jsme tam už za úplné tmy. Rozloučíme se, popřejeme si hezký Silvestr a nový rok 1974 a odcházíme domů ve dvou skupinách. První jde směr Rybníčky a vede ji Atri a Tíky. Druhá jde Průběžnou ulicí na Skalku a vedou ji Stopař, Ježek a Berdy. Byla to krásná zimní výprava, na kterou dodnes moc rád vzpomínám.

NÁDRAŽÍ KEBLOV - ASI ROK 1902

LOKOMOTIVA 433.014 - DUBĚJOVICE 23/774

KONEC TMY

JAN KOVANIC - ŠAMAN
24. – 27. 11. 1989

Z těch kluků a holek sálala radost. Nikoli nenávisť, zloba či hořkost.

✓ pátek 24. listopadu 1989 uplynul první týden demonstrací, které vyvolal brutální zásah pořádkových sil proti studentskému pochodu k 50. výročí řádění dávných gestapáků. Ten večer bylo na Václaváku a v okolních ulicích už asi 350.000 lidí. Na melantrišském balkonu se objevil miláček národa Alexandr Dubček, který včera kynul davům na bratislavském náměstí SNP. Konečně skončil rok 1968, tehdejší prohra pokračovala dnešním vítězstvím. A zejtra všichni na Letnou!

Ale Sašovi se nechtělo. Dlouho ho přemlouvali, aby ještě zůstal v Praze. Dubček měl vážnou námitku - zakoupil si totiž zpáteční lístek na autobus do Bratislavy a ten by mu propadl... Ale nakonec ho přemluvili.

Ten pátek od rána probíhalo mimořádné zasedání ÚV KSČ ve vokovické Sorboně, jak se tehdy říkalo Vysoké škole politické. Soudruzi, kteří vystupovali ze šestsetřináctek řapali rozbředlým sněhem ke vchodu a krčili rameny do objektivů televizních kamer. Čekalo se, zda odstoupí neostalinista Štěpán a kůl v plotě Jakeš, čekal se nástup perestrojového a kulatostolového Adamece.

Po šesté hodině večerní, už po demonstraci, jsem jel z práce, cestou se zastavil u Koně. Diskusní kroužky tam debatovaly o možnostech dalšího vývoje, jedna z nich byla stále možnost násilného zásahu komunistické moci. Naivně jsem tvrdil: Miška (Gorbačev) jim to nedovolí! Před sedmou jsem zalezl do metra a vydal se k rodným Lužinám, takže jsem přišel o ten gejzír radosti, když se pod Václavem četl text ČTK:

„Na mimořádném zasedání ÚV KSČ se přihlásil o slovo Miloš Jakeš a sdělil, že on a ostatní členové předsednictva a sekretariátu ÚV KSČ dávají k dispozici své funkce...“

V metru jsem neslyšel ten řev, který vypukl na Václaváku, ani o trochu pozdější rambajs u nás na sídlišti, kde to prý vypadalo, jako kdyby naši dali na nějakém světovém mistrovství rozhodující gól. Nemusel jsem být druhý den tak zklamaný, když jsem cestou do práce četl, jak si to komunisti zpytlíkovali. Místo Jakeše neznámý Urbánek, všichni ostatní zůstali sedět na svých flecích, včetně profláknutého Štěpána. Jenom premiér Adamec si neudržel stranickou funkci. Ti komunisté vůbec nepochopili dobu, ukázalo se, že jsou nereformovatelní.

V sobotu 25. 11. jsem si po výstupu z metra, které bylo zcela polepeno plakáty, kupoval v bufetu v Hyberské, hned u Nádraží Střed, nějaké jídlo na oběd do práce. Snídaly tam dvě poutnice - kulatá malinká babička ve východoslovenském kroji se širokou sukni a její osmnáctiletá vykulená vnučka, taky v kroji. Dal jsem se s nimi do řeči - přijely do Prahy na pontifikální mši ke kanonizaci Anežky České. O nějaké revoluci neměly ani ponětí.

Však on to arcibiskup Tomášek poutníkům z celé země řekl. A odpoledne proběhla skoro milionová demonstrace na Letné. Seděl jsem s kolegy v práci, hlídal elektrinu pro meziměstské a mezinárodní telefony, modlil se, aby k nám do Ústřední telekomunikační budovy někdo nevrhl a nezablokoval přenosové cesty. Společně jsme civěli na televizi, kde se letenská pláň černala lidmi a zdobila červenomodrobílými prapory. Tohleto přece nemůže být pravda! Ale byla to pravda. Ta pravda, která zvítězila, jak jsem slavnostně zapsal do provozní knihy...

Adamec si za cvakotu fotografických spouští potřásl rukama nad československou vlaječkou. Separátně a proti domluvě s OF jednali představitelé osmašedesátníků z klubu za socialistickou přestavbu Obroda se zástupci ÚV KSČ. Odpoledne následovala další letenská manifestace. Objevil se na ní i Adamec, zprvu vítaný nadšeně, nakonec vypískán. Vystoupil Dubček, a bylo patrné, že tento náš symbol svobody a odporu proti okupaci v roce 1968 stále v té době setrvává. Přišli dva policajti z Národní, a jejich prosba o odpuštění byla zakončena masovou molitbou Otčenáše... Skutečný zázrak! Václav Malý si svou hvězdnou chvíli ale pokazil zertovným prohlášením: „Podívej se Gusto, jak je tady husto.“ Znevažil tím snad úřad soudruha prezidenta nebo co? V ten správný okamžik volil vždy správná slova a davy na demonstracích pokaždé ukořičoval. Podle mne byl Malý jedním z největších hrdinů těch dnů. Děkuji za všechna Vaše tehdejší slova, pane biskupe.

Ten listopadový týden jsme vyhráli rok 1968, přeskočili dalších dvacet let a náhle se ukázalo, že můžeme mnohem víc, než tenkrát. Že můžeme uvažovat o odchodu okupačních vojsk, vzniku soukromého vlastnictví včetně velkých podniků, svobodě slova, pohybu i myšlení, prostě o normálním životě!

Další den, v pondělí 27.11. 1989 proběhla dvouhodinová výstražná generální stávka, jejíž vyhlášení na Letné mohlo díky televizi sledovat celé Československo.

Skončila revoluce, začalo vyjednávání o převzetí moci

Pro mne padla tma totality v tomto osobním zážitku: Po nedělní manifestaci se vytvořil živý had spojením rukou tisíců lidí. Po páté hodině odtančil z Letné na Hrad, pokračoval malostranskými uličkami, Královskou cestou v protisměru dohopsal až na Staré město. Potkal jsem ho, když jsem se vracel z práce, už dole na Můstku. Byli v něm hlavně mladí kluci a holky, drželi se za ruce, skandovali žertovná hesla, někteří drželi zapálené svíčky, jiní vlny, smáli se a tančili. Had se vinul a vlnil, od nedohledna do nedohledna. Sálala z něj radost. Nikoli nenávisť, zloba či hořkost. Jenom čiročirá nezpochybnitelná úlevná radost.

Civěl jsem na tu krásu a hlavou mi zněla dávná Chlebnikovova báseň, kterou si zapsal po prohrané ruské revoluci v roce 1905. Myslel jsem na Palacha i na lidi, kteří nerozvážně a bezohledně ke svým rodinám podepisovali Chartu77:

„Byla tma, byla tak černá tma, že se až zdálo, že to není tma, ale cosi slitého z modrých, zelených a červených světel“

A v této tmě se hemžily jakési nevzhledné, lepkavé bytosti, nerozeznatelné od hlíny, jakési nevýrazné, nudné, tiché životy. Ale tyto bytosti nepociťovaly nudu života. Čehosi se jim nedostávalo, cosi jim chybělo, k čemusi tíhly, ale nevěděly co je nudný život, co je to nuda; tu a tam v nich vzplanula touha žít a chtivě a prudce dýchala jako souchotinář, až klesla, chytajíc se za vpadlou hrud'. A žili dlouho a nudně tyto tvorové, dlouho, velice dlouho, ale nudně, nudně, lepkavě lezouce tmou.

LETEM MÝM SVĚTEM: VICKY

A v téže tmě byla jedna světluška, která si pomyslela: „Co je lepší: dlouho a dlouho lézt ve tmě a žít bezbarvým životem, anebo se jedinkrát rozhořet bílým světlem, proletět jako bílá jiskra, jako bílá píseň zazpívat o jiném životě, ne o životě v černé temnotě, ale o životě, který je jiskřením a proudem bílého světla?“ A dál neuvažovala, potřela tenoučká křídla smolou a chmýřím z vrby, a zažehnutá a nadnášená sálajícím ohněm, žalostná a maličká, proletěla jako bílá jiskra v černé tmě a zřítíla se se spálenými křídélky a nožkami, vyděšená, umírající.

A černá tma tančila přeludně kolem světlušky, ležící v posledním tažení, v horečných snech, v posledních okamžicích života.

Ale světlo zazářilo. A prohlédly bytosti ve tmě, neslyšitelně a lepkavě se hemžící na zemi. S labutí silou procitla v nich touha po světle.

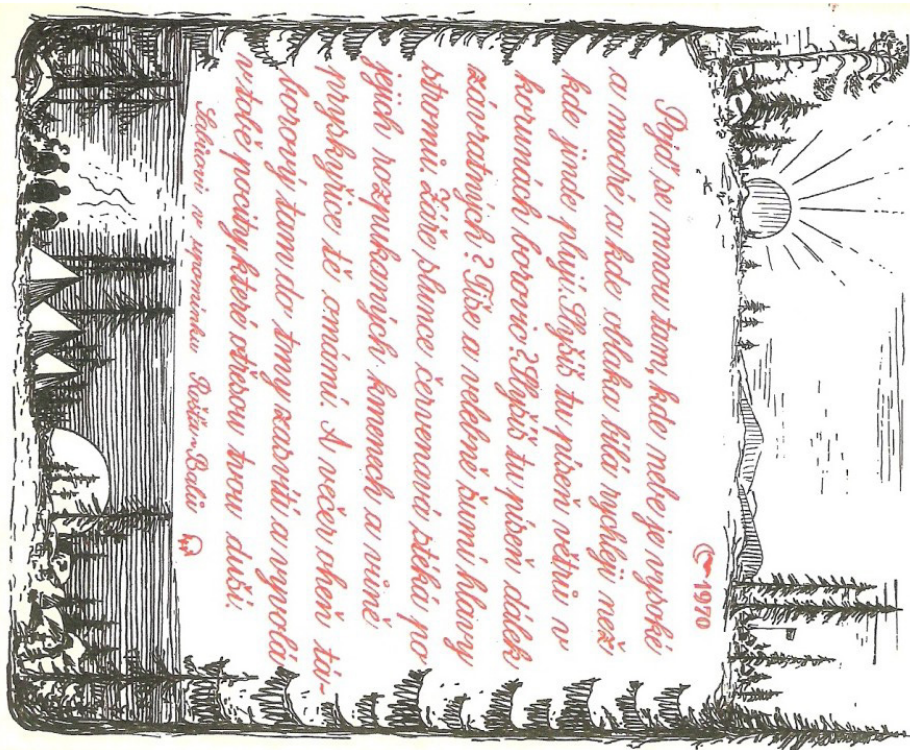
Když minula tma a nastal den, tu v proudech slunečního světla kroužilo mnoho bytostí. Tančily, neboť poznaly světlo.

A tělíčko mrtvé světlušky bylo zasypáno květy.“

(Velemír Chlebnikov, Čmáranice po nebi, vydal Odeon Praha 1974, přeložil Jiří Taufer)

Podporuji výzvu, aby byl 17. listopad vyhlášen státním svátkem.

Psáno v Praze v listopadu 1999, poprvé vyšlo na Neviditelném psu © dne 30.11.1999. Den boje za svobodu a demokracii se stal státním svátkem České republiky podle § 1 zákona číslo 245/2000 Sb. ze dne 29. června 2000. To to trvalo!

VZPOMÍNKA NA BRATRA BALUJA

Nazdárek, kamarádi!

Tentokrát padl los na mě, takže sem musím napsat něco o sobě. Samozřejmě to odkládám, jak můžu, napřed hraju dvě hodiny na Xboxu, pak si ještě zkontroluju Facebook (kde jsem si mimochodem jako výchozí jazyk nastavila English (pirate) a je to úplně dokonalý. Vřele doporučuju!) a potom si ještě chvíli čtu (zrovna teď čtu Žert od Kundery). Teď už je půl jedenáctý, a tak nemám na výběr, přece jenom jdu zítra do školy.

Škola je asi momentálně to, co nejvíc hýbe mým světem. Chodím na Arcibiskupské Gymnázium (to znamená, že ze mě bude papež), což není úplně jednoduchá škola a je poleť a hrůza. Myslím si, že kdybych chodila na jinou školu, byl by ze mě úplně totálně jiný člověk. Na Ágéčku je dost specifický kolektiv lidí, trochu hipsterský a pseudointelektuální, a většina se mu časem přizpůsobí. Takhle to sice zní dost hanlivě, ale já jsem spokojená, svoji třídu mám hrozně ráda a rozhodně bych neměnila. Moji spolužáci se stali obrovskou částí mého života a bude mi hodně líto, až se po maturitě rozejdem.

Jedna z typických ágéčáckých vlastností je ale bohužel lenost, flegmaticnost a pevná víra v to, že věci se vždycky nějak vyřeší samy a nemá cenu něco dělat s předstihem. Což je naneštěstí přesně můj přístup. Díky tomu vůbec nevím, z čeho budu (už příští rok!) maturovat, kam půjdu na vejšku, ani co chci v životě dělat. Ale na to je ještě času dost.

Tak mě napadá, že kromě skautu (kam, musím přiznat, moc nechodím) vlastně nemám moc žádné kroužky. Trochu hraju na kytaru, co jsem se tak sama naučila, a zpívám ve sboru. V minulosti jsem vyzkoušela všechno možný, od šermu až po keramiku, ale nic mě nenadchlo.

Svůj volný čas trávím většinou s kamarády, na různých oslavách a akcích. V dnešním propojeném světě, kdy se každý zná se spoustou různých lidí, se ocitám na různých zajímavých událostech – například na demonstraci za žižkovskou kliniku spolu se svojí profesorkou na filosofii.

Tak teda nevím, co to o mě vypovídá, rozhodně už mě nic moc dalšího nenapadá. Tak se budu ještě chvíli učit na kompozici z latiny (máme ji povinně, stejně jako náboženství) za poslechu nějaké fajn hudbičky – momentálně mám oblíbenou britskou kapelu alt-J. Takže nazdárek kašpárek, přeju vám všem pěkné známky v pololetí (to jste určitě chtěli slyšet) a tak vůbec.

Vicky

P. S.: 28. února mi bude osmnáct! To jsou věci:)

POCHODU DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO OKOLO PRAHY

Doba konání: **SOBOTA 14. března 2015**

Start tras: pěší (možno i cyklo): 28,5 km - 8:00 až 9:00 h
9,5 km - 8:00 až 10:00 h

KONEČNÁ TRAMVAJÍ (č.17) VÝSTAVIŠTĚ HOLEŠOVICE

Spojení na start: zastávka VÝSTAVIŠTĚ HOLEŠOVICE – tramvaje č. 12 (Palmovka – Smíchov – Sídliště Barrandov), č. 17, (Vozovna Kobylisy – Nádr. Bráník-Levského), č. 24 (Ortenovo nám – centrum – Kubánské nám),.

Trasy: **9,5 km** - VÝSTAVIŠTĚ – TROJA – VELKÁ SKÁLA – LÁDVI – SÍDLIŠTĚ ĎÁBLICE
28,5 km - VÝSTAVIŠTĚ – TROJA – DRAHÁŇSKÉ ÚDOLÍ – SÍDLIŠTĚ ČIMICE – PŘEMÝŠLENÍ – KLECÁNKY – KLECANY – VELTEŽ – ZDIBY – ĎÁBLICE – LÁDVI – SÍDLIŠTĚ ĎÁBLICE

Náplň pochodu: Za jakéhokoliv počasí je trasa vedena podle podrobného popisu cesty, s použitím turistických značených cest, na některých místech doplněna zvláštním značením.

V cíli obdrží každý účastník upomínku a malé občerstvení. U startu možno zakoupit brožurku OTO ZLATÁ PRAHA (20,- Kč). Pochodem se plní místo č. 31 – Královská obora, Výstaviště, č. 32 – Troja, č. 33 – Trojská kotlina, Botanická zahrada, č. 35 – Ládví (dlouhá ještě č. 34 – Draháň, Zámky) OTO Zlatá Praha.

Kdo u cíle prokáže účast na 5, 10, 15, 20 nebo 25 ročnících, Pochodu Dr. R. Šumavského, obdrží zvláštní pamětní vlaječku.

Startovné: Děti do 15 let = 5,- Kč. Členové KČT, OZP, Junáka, důchodci, osoby se sníženou pohyblivostí (průkaz) = 15,- Kč; ostatní = 30,- Kč.

Upozornění: Doporučujeme si vzít s sebou dobré obutí, neboť cesta je vedena též po lesních a polních cestách. Možno si vzít mapu Okolí Prahy (dlouhá i Mělnicko a Kokořínsko). Pořadatel bohužel nemá možnost zajistit ubytování. Žádáme pochodníky, aby cestou dodržovali pravidla silničního provozu, neničili značení cesty, aby všichni zdraví došli. Pochod je zařazen do seriálu odznaku „Dvoustovka turistických akcí“. Účast je na vlastní nebezpečí. Pochod není komerčního ani výdělečného charakteru.

Cíl pochodu: 11:00 – 16:30 h – konečná tramvaj SÍDLIŠTĚ ĎÁBLICE

Organizační zajištění: TOM Střelka - KČT 101300.3 PRAHA KARLOV
35. středisko Junáka J. Rady Praha 10, 309. oddíl skautů.
Ved. štábu a příp. informace: Stanislav ZEMEN, 199 00 Praha 9,
Ostravská 625, tel. 286 922 892.

**POJĎTE S NÁMI PROJÍT JARNÍ KILOMETRY NA TRASE POCHODU DR. R. ŠUMAVSKÉHO
OKOLO PRAHY**

- JDEME ZA KAŽDÉHO POČASÍ -

LOKALI MÁ LETOS 30. VÝROČÍ

Zde ukázka z 13. čísla třetího ročníku (1947)

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha
1. číslo 2015, ročník XXX.

Adresa: Důrerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 27. 3. 2015

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Mrňous - Jakub Štros, Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz